

POSTANOWIENIE

27 listopada 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Agnieszka Jurkowska-Chocyk

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym 27 listopada 2025 r. w Warszawie
zażalenia A.C.

na postanowienie Sądu Apelacyjnego w Poznaniu

z 30 stycznia 2024 r., I WSC 46/23,

w sprawie z powództwa U.N. i B.D.

przeciwko W.

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Poznaniu

o ustalenie nieistnienia uchwał,

I. oddala zażalenie;

**II. oddala wniosek U.N. i B.D. o zasądzenie od A.C. na ich
rzecz kosztów postępowania zażaleniowego.**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z 30 stycznia 2024 r. Sąd Apelacyjny w Poznaniu odrzucił skargę kasacyjną A.C. od postanowienia Sądu Apelacyjnego z 6 lutego 2023 r. W uzasadnieniu postanowienia Sąd Apelacyjny wskazał, że w katalogu orzeczeń wymienionych w art. 398¹ § 1 k.p.c., podlegających zaskarżeniu skargą kasacyjną brak postanowienia sądu drugiej instancji w przedmiocie odrzucenia zażalenia na zarządzenie przewodniczącego w przedmiocie zwrotu pozwu. Zarządzenie przewodniczącego w przedmiocie zwrotu pozwu, jak i postanowienie oddalające albo odrzucające zażalenie na takie zarządzenie są czynnościami, które zaistniały przed powstaniem zawisłości sporu. Na tym etapie postępowania nie można

mówić, że doszło do zakończenia postępowania w sprawie w znaczeniu wynikającym z treści art. 398¹ § 1 k.p.c., gdyż na skutek zwrotu pozwu postępowanie nie zostało jeszcze zainicjowane.

Zażalenie na to postanowienie wywiódł A.C., wskazując, że zaskarża je w całości na podstawie przepisu „art. 394 § 1 k.p.c.”. Jako podstawy zażalenia wskazał następujące zarzuty naruszenia przepisów art. 386 § 2 i 3 k.p.c., art. 233 § 1 k.p.c., nierozpoznanie zarzutu nieważności postępowania w sprawie I C 2303/21 Sądu Okręgowego w Poznaniu, naruszenie i błędne pominięcie zastosowania przepisu art. 202 k.p.c., art. 199 § 1 pkt 3 k.p.c., art. 222 k.p.c. w zw. z art. 71 k.p.c., art. 80 k.p.c., nierozpoznanie z urzędu zarzutu nieważności postępowania (i powiązanych z nim przepisów), błędne zastosowanie art. 130 § 1 k.p.c. w zw. z art. 70 § 2 k.p.c., naruszenie przepisu art. 202 k.p.c. w zw. z art. 130 § 1 k.p.c., art. 79 k.p.c., art. 80 k.p.c. art. 70 § 2 k.p.c., art. 131 § 2 k.p.c.

Wniósł o rozpoznanie zarzutu nieważności postępowania, zmianę zaskarżonego postanowienia Sądu Apelacyjnego z 30 stycznia 2024 r. poprzez odrzucenie pozwu i umorzenie postępowania, ewentualnie przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu w Poznaniu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Na podstawie art. 394¹ § 1 k.p.c. zażalenie do Sądu Najwyższego przysługuje na postanowienie sądu drugiej instancji odrzucające skargę kasacyjną oraz na postanowienie sądu drugiej lub pierwszej instancji odrzucające skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia. Na mocy art. 398¹ § 1 k.p.c. od wydanego przez sąd drugiej instancji prawomocnego wyroku lub postanowienia w przedmiocie odrzucenia pozwu albo umorzenia postępowania kończących postępowanie w sprawie strona, Prokurator Generalny, Rzecznik Praw Obywatelskich lub Rzecznik Praw Dziecka może wnieść skargę kasacyjną do Sądu Najwyższego, chyba że przepis szczególny nie stanowi inaczej.

Sąd Najwyższy oddala zażalenie, jeżeli nie ma uzasadnionych podstaw albo jeżeli zaskarżone orzeczenie mimo błędnego uzasadnienia odpowiada prawu (art. 398¹⁴ w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c.).

Nie można podzielić argumentacji skarżącego, wykorzystującego ten środek zaskarżenia jako formę mającą posłużyć przeforsowaniu własnych zaniedbań procesowych. W enumeratywnym katalogu rozstrzygnięć z art. 398¹ § 1 k.p.c., od których uprawnionym podmiotom przysługuje skarga kasacyjna, nie zostało zawarte postanowienie sądu drugiej instancji o odrzuceniu zażalenia na zarządzenie przewodniczącego o zwrocie pozwu. Słusznie zatem Sąd Apelacyjny skargę kasacyjną odrzucił, gdyż obowiązujące przepisy k.p.c. nie przewidują możliwości skorzystania z nadzwyczajnego środka zaskarżenia w takiej sytuacji procesowej.

Z przedstawionych względów zażalenie podlegało oddaleniu na zasadzie art. 398¹⁴ w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c.

O kosztach Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 398²¹ k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. oraz art. 394¹ § 3 k.p.c. Wniosek powodów o zasądzenie kosztów postępowania zażaleniowego nie zasługiwał na uwzględnienie, skoro powodowie nie przedstawili żadnej merytorycznej argumentacji w złożonym piśmie, a nakład pracy autora pisma ograniczył się do sformułowania żądania oddalenia zażalenia i orzeczenia o kosztach.

Agnieszka Jurkowska-Chocyk

a.w.

[a.ł.]